

שיטה מקובצת

כב:

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

מסורת הש"ס

א) נלקמן כב. ונחסי סא. תמורה ה': א) ב) נלקמן כב: וי"ג. א) ז"ק מ"ז. ד) ז"א לא עולין ניטו ומבטלי אסדי ויב' ז"ק חולין ניטו ומבטלי, ה) אבד היטו חניגא ולחמיג לא בעי או לחלק דמסקי' התם כי. ז"ק. ו) דמי והתם. ז"ק. א) למדס הפר ומדס הפטור דהאי מדמתי וי"ו כ' והמי חסר כאלו ועי' יומא ד' מ ע"ב חוס'. ד"ה תניא כ' דמחזרי סא. א) אחד שוגג ואחד מוזר לא יעלו. ז"ק. ב) וי"ג חוס' ד"ה שני'. א) מיתו ממ' ז"ק. ב) והיו כדבר לת. ז"ק. ג) דלחור של חולין. ז"ק. ד) מתערב. ז"ק. ה) תניא במסכת. ז"ק. ו) אולעין והוה. ז"ק. א) לתירין ראשון דרימ דההיא. ז"ק. ב) לענין משהו. ז"ק. ג) אלא לריי. ז"ק. ד) מההיא. ז"ק. ה) ז"ק מ"ז. ו) דידיה והכי. ז"ק. א) ז"ק מ"ז. ב) שאס שבסוס. ז"ק. ג) ודיעית. ז"ק. ד) ושמורה. ז"ק.

מובא רש"י

מבאן לעולין שאין מבטליין דא"ו. ואפילו אחד מרובה על חברו לא בטל המיעוט (נחוש' אפ' .)

הלל גבי הלל מסיק רבי יוחנן דטעמא דרבי יהודה מהא קרא הא מסקינן בפרק אהו ואת בנו (חולין עט.) דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה אי חוששין לזרע

מבאן לעולין כו'. והי דמיס דמתיג' דחצי' ד' עולין ניהו ולא מבטלי אהדדי: מין

אין אשמועינן מין במינו ולא אשמועינן עולין השתא דאשמועינן עולין משום דעולין ודלמא עד דאיכא מין במינו ועולין קשיא ור' יהודה סבר מבאן למין במינו שאינו בטל ודלמא משום דעולין הוא אי אשמועינן עולין מין בשאינו מינו כדקאמרת השתא דאשמועינן אין במינו משום דמין במינו הוא ודילמא עד דאיכא מין במינו ועולין קשיא: תנן רבי יהודה אומר א) ב) (במנחת כהנים) במנחת כהן משיח ובמנחת נסכים פסולה שזו בלילתה עבה וזו בלילתה רכה והן בולעות זו מזו וכי בולעות זו מזו א) מה היו מין במינו הוא אמר

בפני עצמו ולא דריש אחת ר' יהודה אחת בשנה דריש וקסבר דמערבין וא"ת ור' יונתן נהי דלא דריש אחת הוה לן למימר כיון דכתיב ומדס כמאן דכתיב יחדו דמי כדאשכחן ב'פ' שמי מדות (לקמן ז'): דדריש ר' יונתן או מן האלן לומר ראה אחד מציא ראה שנים מציא משום דכתיב בחדק קרא ומן האלן כמאן דכתיב יחדו דמי א) ב) (ויס לומר) דהתם פירש בקונט' דדריש מדשני קרא בדיבוריה דכתיב מן הבקר ומן האלן ומיהו א) אין זה כל כך שניוי דלא הוה מצי למכתב דמי ומהא הנבקה דתריביה לפרושי מן הכהמה קאמי ודמיה מן הבקר ומן האלן א) לנס הפר ולנס השעיר האי דכתיב וי"ו לאוסופי הכא נמי וי"ו לאוסופי וא"ת ומאן דלאמר אין מערבין מנא ליה עולין ומין צמיתו וי"ל דנפקא להו מדכתיב דס דס כדאימא בוצחיס ב'פ' התערבוצות (דף פא. וע"ש מ' ד"ה תמא) וא"ת בפרק הניזוקין (גיטין נד:) גבי ערלה וכלאי הכנס קאמר רבי יהודה נפלו אחוי פרך ונתפסאנו א) בשוגג יעלו צמוד לא יעלו והתם מין צמיתו הוא ומשמע התם מדאורייתא ברובא צטיל אלא משום דקנים כדאמרין התם וכל תרומה נמי מודה ר' יהודה דעולה בחדש ומאס הנבקה דתריביה לפרושי מן הכהמה קאמי ודמיה מן הבקר ומן האלן א) לנס הפר ולנס ומאה וי"ל דדבר לה המתערב יפה בכל שהוא אבל דבר יבש צטיל שפיר ולא גרסינן בגיטין (דף נד:) נפלו לגת ונתפסאנו דלא מיירי בזה אלא ציבש והא דקאמר בחולין (דף ק.) דחמיסה אחת אוסרת כל החמיכות שהן מינה טעם המתערב כלח דמי ובסוף מסכת צ"ה (דף נח:) דאמר' חטיין צמיתין נמי נהי דלרבי יהודה לא בטיל לרצנן מבטיל צטיל צקמח מיירי שמתערב יפה וכלח דמי אבל חטיין צמיתין עצמן צטיל מדע דהא דלאמר א) חטיין ושעורין צקמח מיירי שמתערב דאי כדרייתם כיון דמינכרי לא צטיל וכענין זה מפרש ר"ת דהא דלאמר ר' יוחנן צסוף מנסכת עי"ו (דף עג:) א) שמי כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שמוגן ונתערבו זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו דקשיא ליה כיון דתרומה עולה בק"א אס כן א) מין צמיתו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא שמע מינה דצמיתו צמשהו והא דלאמר רבי יוחנן התם דכל איסורים צצתורה צמיתן צנותן טעם חוץ מטצול ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דככלל טצל הוא וחד טעמא לתרווייהו דמפרש התם טעמא דטצל דכהתימרו כך איסורו דחטיס אחת פוטרת את הכרי והוא הדיון תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתי דתרומה עולה בחדש ומאה בדבר יבש ומתמיתין דשמי מנחות שלא נקמטו דלא מבטלי ליה שיריים לטיבאל דמוקמי לקמן כר' יהודה במנחת סולת איירי שמתערב לגמרי א) בדבר לה ולא במאפה תנור ומנחת ומרחשם וההיא דלקמן דצ"לה צשחוטה צשימוחה והרב רבינו יוס טוב מפלג'ו הקשה לרבינו תס מההיא דפסחים (דף כ:) דחצית של תרומה שנצברה צגת העליונה ותחמיה חולין טמאין דלאמרין התם (דף כא.) דלס נפלה למאה חולין דכרי הכל מרד ומטמא אלמנא אפי' דבר לה עולה בחדש ומאה וגראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא א) של שאור ושל חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לה א) ומתערב יתר ממנו ועוד א) א) צמס' תרומות פרק סאה תרומה צמוספתא לוג יין ללול שנפל לתוך מאה לוגין עכוירין יעלה וחור צו ר' יהודה א) חולין א) ודאי אין חילוק בין לה ליבש ומירין דהא דתרומה עולה בחדש ומאה בנפלה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למצטל דהיינו החולין ליעשות כצטל דהיינו התרומה וההיא דשני כוסות אחד של תרומה ואחד של חולין בחולין שאינס מתוקנין דאפשר להו ליעשות תרומה וסבר לה ר' יוחנן כמ"ד לקמן צתר מצטל א) אולי רצנן והוה ליה מין צמיתו וההיא דפסחים (גס וס שס) לא קשיא אף למ"ד צתר צטל אולין דמשקים לבי מסרתי אין שס משקה עליהן ולא אפשר לה לתרומה שמיעשה חולין וא"ת ועצל צמיתו צמשהו היכי משכחת לה הא אי אפשר למצטל דהיינו החולין שיעשו טצל וי"ל שנפל טצל טצול לתרומה צעצל שאינו טצול לתרומה דהוי מין צמיתו כיון דשס טצל על שניהס אי נמי טצל שראה פני הצית טעצל שלא ראה פני הצית אי נמי אפילו נפל לחולין מתוקנין ונעודה לתרומה ציד צעליס דאפשר לאיתשולי עלה והשתא דלחמין להכי איכא לאוקומי אותה דשני כוסות בחולין מתוקנין כגון דתרומה ציד צעליס וההיא דפסחים דתרומה ציד כהן ועוד יס ליישב א) מ' ראשון דר"ת וההיא דפסחים כר' חייא דלקמן דאית ליה לר' יהודה צצילה ושחוטה צטילוט וז את וז ולהכי חשיב התם מין צשאניו מינו א) א) ב צמשהו ואע"פ צשחושינן מין ומינו לענין אחד ומאה דלא כגי להו צששים אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דהכי נמי מוכח לקמן דלאו כולי עצמא דלא להו דר' חייא ודך משנה דאין דס מצטל דס פירש צקונטרס לקמן דלרב חסדא דלול צתר מצטל הוא דלא כרבי חייא ואפי' לר' חנינא דלול צתר בטל נראה דליכא טוצא דההיא דאין רוק מצטל רוק ואין מי רגליס מצטל מי רגליס וגבי דס כיסוי (חולין דף פא:) שנמתרב צדס צהמה דא"ר יהודה אין דס מצטל דס כולה אי אפשר לזה להיות כזה אפי' לר' חנינא דלא דמי לנס קדשים דאיפשר להיות כחולין כמו שפי' הקונטרס לקמן (דף עג:) דנשלין לילה אחד ילאו מקדושתן כחולין וכל סתמא דהש"ס לרב חסדא דלא כר' חייא דלאמר בפרק גיד הגשה (גס ק.) חתיכה עצמה נעשית צצילה ואוסרת כל החמיכות לר' יהודה וגבי זרוע צצילה דקאמר לא נצרכה א) לרבי יהודה דקאמר מין צמיתו לא צטיל וגבי ציר דקא"ר יהודה שיעורה צמאתיס ופרין דהא אמר ר' יהודה מין צמיתו לא צטיל ומשני כו' וההיא דצ"ה דמין צמיתו א' לרבי יהודה ודס תצוסה דלאמר צנדה (דף עא.) דלאמר אין דס מצטל דס לרבי יהודה ואפי' לר' חנינא צ"ע דנראה שיש מהגן שהצאתי דלא כרבי חייא ועוד יש ליישב מירוק ר"ת שמחלק בין לה ליבש ולא קשה א) ההיא דפסחים (דף כא.) לרבי יוחנן דלאו אליבא ד"ע קאמר טצל ויין נסך צמשהו דמודה רבי יוחנן דלרצנן ר) (דרבי יהודה) צנותן טעם אלא רבי יוחנן סבר כרצנן צשאר איסורי וכרבי יהודה צצצל ויין נסך וכן ברייתא דתניא כוותיה א) והשתא ההיא דפסחים (ג"ו שס) כרצנן דמין צמיתו צטיל צכל מקוס והשתא איכא שלשה מחלוקתם של תנאים צצדכ דהא תניא כוותיה דרבי יוחנן והדתינא ב'פ' הנודר מן הירק (מדיס נח. ע"ש) כלל אמר ר"ש כל דבר שס לו מתירין כו' אמרו לו הרי שביעית שאין לה מתירין ותנן השביעית אוסרת כל שהוא צמיתה אמר להם לא אמרו שביעית צמיתה אלא לציטור אבל לאצילה לא לא מצי למיפרך מטצול ויין נסך דהתם סצירה א) כרצנן דכל איסורין צטלין אפי' מין צמיתו והשתא ויחא הא דתניא צמוספתא יין נסך שנפל על גבי עצבים דיהסם על גבי יין יקלף את היין והשאר מותר אע"פ שאי אפשר שלא ישאר שס משהו יין אבל קשיא מההיא דתניא צתוס' דטצול יוס גבי צצית שיקבזה צין מפיה צין מצידיה צין משוליה טמאה רבי יהודה אומר מפיה ומשוליה טמאה מפיה טמאה טמאה טמאין לתוך ידו משוליה טפני שהמשקה גרוד על גבי ידו מן הדדדן יעלה בחדש ומאה והרב רבינו יצחק תירץ הא ידידיה הא דרציה בפרק התערבוצות (נחסיס עט.) אמר רבי יהודה משום רבן גמליאל אין דס מצטל דס וההיא דהניזוקין (גיטין נד:) א) ראהי והכי משני צאבי ב'פ' התערבוצות (שס דף עא:) אבל קשיא דרבא פליג התם עליה ויש עוד לפרש דההיא דשני כוסות של היין של חולין צריך מאה של חולין וכאן אין א) (צריך) מאה כנגד תרומה צין יין של חולין ומיס א) צצכוס של תרומה של חולין חלקיס ומיס כנגד התרומה א) א) וטליס מהיין צצכוס של חולין י"ע מאותן חלקיס הרי צין כל המיס והיין של חולין אין עולין אלא לשצעים ותשעה חלקיס כנגד התרומה וגס אס יהיה מוצג שני חלקיס מוס ואחד יין אין צין יין של חולין והמיס מאה חלקיס כנגד התרומה לכן אין יכול היין של חולין להצטרף עם המיס כי ציטול אינו אלא צמאה והרי אין מאה צין הכל כי מוצג כוס התרומה שני חלקיס ומי הכוס של חולין חמשיס ושמינה חלקיס ואס כן היין של חולין עשריס ותשעה חלקיס הרי כאן שמוניס א) ותשעה חלקיס ולא יותר ואפילו יס מאה צין הכל יס לומר דשמא לא יצטרפו המיס למאה והיין לששים: אמר

מבאן לעוירין שאין מבטליין זה את זה. וא"ת מיפוק ליה משום דאין מלות מצטלות וז את וז כדאמרין בערבי פסחים (דף קטו.) גבי הלל שהיה כורך פסח ומאה ומרור וכן ב'פ' התערבוצות (נחסיס עט.) פליג ר' אלעזר אר' שמעון צן לקיס צההיא דפיגול ונותר וטמא שנלגן וקאמר שאין מצטלין זה את זה ומימיה ראייה מדהלל ושמא לגבי אצילה שאני: ורבי יהודה סבר מבאן צמין במינו שאינו בטל. וא"ת היכי מסיק רבי יוחנן דטעמא דרבי יהודה מהא קרא הא מסקינן בפרק אהו ואת בנו (חולין עט.) דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה אי חוששין לזרע האצ או לא ומאן דלאמר חוששין לזרע האצ א) לא צעי אותו לחלק דמסקינן התם לחניגא דלא מייתר ליה אותו קסבר דלחלק לא צריך קרא דסבר לה כרבי יונתן וצימוא פרק הוצילו לו (דף נז:) אמרינן רבי יאשיה ורבי יונתן חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין ואמרין סתמיס דר' יאשיה דלאמר מערבין דלע"ג דלא"ג דלא כתיב יחדו כמאן דכתיב דמי ואע"ג דדחמין אפי' תימא רבי יונתן דלאמר מערבין שאני הכא דכתיב אחת הא מסקינן דרבי יונתן סבר ולקח מדס הפר ומדס השעיר זה צצני עצמו זה

בפני עצמו ולא דריש אחת ר' יהודה אחת בשנה דריש וקסבר דמערבין וא"ת ור' יונתן נהי דלא דריש אחת הוה לן למימר כיון דכתיב וכדמיא יחדו דמי כדאשכחן ב'פ' שמי מדות (לקמן ז'): דדריש ר' יונתן או מן האלן לומר ראה אחד מציא ראה שנים מציא משום דכתיב בחדק קרא ומן האלן כמאן דכתיב יחדו דמי א) ב) (ויס לומר) דהתם פירש בקונט' דדריש מדשני קרא בדיבוריה דכתיב מן הבקר ומן האלן ומיהו א) אין זה כל כך שניוי דלא הוה מצי למכתב דמי ומהא הנבקה דתריביה לפרושי מן הכהמה קאמי ודמיה מן הבקר ומן האלן א) לנס הפר ולנס השעיר האי דכתיב וי"ו לאוסופי הכא נמי וי"ו לאוסופי וא"ת ומאן דלאמר אין מערבין מנא ליה עולין ומין צמיתו וי"ל דנפקא להו מדכתיב דס דס כדאימא בוצחיס ב'פ' התערבוצות (דף פא. וע"ש מ' ד"ה תמא) וא"ת בפרק הניזוקין (גיטין נד:) גבי ערלה וכלאי הכנס קאמר רבי יהודה נפלו אחוי פרך ונתפסאנו א) בשוגג יעלו צמוד לא יעלו והתם מין צמיתו הוא ומשמע התם מדאורייתא ברובא צטיל אלא משום דקנים כדאמרין התם וכל תרומה נמי מודה ר' יהודה דעולה בחדש ומאס הנבקה דתריביה לפרושי מן הכהמה קאמי ודמיה מן הבקר ומן האלן א) לנס הפר ולנס ומאה וי"ל דדבר לה המתערב יפה בכל שהוא אבל דבר יבש צטיל שפיר ולא גרסינן בגיטין (דף נד:) נפלו לגת ונתפסאנו דלא מיירי בזה אלא ציבש והא דקאמר בחולין (דף ק.) דחמיסה אחת אוסרת כל החמיכות שהן מינה טעם המתערב כלח דמי ובסוף מסכת צ"ה (דף נח:) דאמר' חטיין צמיתין נמי נהי דלרבי יהודה לא בטיל לרצנן מבטיל צטיל צקמח מיירי שמתערב יפה וכלח דמי אבל חטיין צמיתין עצמן צטיל מדע דהא דלאמר א) חטיין ושעורין צקמח מיירי שמתערב דאי כדרייתם כיון דמינכרי לא צטיל וכענין זה מפרש ר"ת דהא דלאמר ר' יוחנן צסוף מנסכת עי"ו (דף עג:) א) שמי כוסות אחד של חולין ואחד של תרומה שמוגן ונתערבו זה בזה סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו דקשיא ליה כיון דתרומה עולה בק"א אס כן א) מין צמיתו נמי יסייע לשאינו מינו לבטל התרומה אלא שמע מינה דצמיתו צמשהו והא דלאמר רבי יוחנן התם דכל איסורים צצתורה צמיתן צנותן טעם חוץ מטצול ויין נסך ולא חשיב תרומה משום דככלל טצל הוא וחד טעמא לתרווייהו דמפרש התם טעמא דטצל דכהתימרו כך איסורו דחטיס אחת פוטרת את הכרי והוא הדיון תרומה כעלייתה כך איסורה ובכל דוכתי דתרומה עולה בחדש ומאה בדבר יבש ומתמיתין דשמי מנחות שלא נקמטו דלא מבטלי ליה שיריים לטיבאל דמוקמי לקמן כר' יהודה במנחת סולת איירי שמתערב לגמרי א) בדבר לה ולא במאפה תנור ומנחת ומרחשם וההיא דלקמן דצ"לה צשחוטה צשימוחה והרב רבינו יוס טוב מפלג'ו הקשה לרבינו תס מההיא דפסחים (דף כ:) דחצית של תרומה שנצברה צגת העליונה ותחמיה חולין טמאין דלאמרין התם (דף כא.) דלס נפלה למאה חולין דכרי הכל מרד ומטמא אלמנא אפי' דבר לה עולה בחדש ומאה וגראה שכמו כן היה יכול להקשות מההיא א) של שאור ושל חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה דאין לה א) ומתערב יתר ממנו ועוד א) א) צמס' תרומות פרק סאה תרומה צמוספתא לוג יין ללול שנפל לתוך מאה לוגין עכוירין יעלה וחור צו ר' יהודה א) חולין א) ודאי אין חילוק בין לה ליבש ומירין דהא דתרומה עולה בחדש ומאה בנפלה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למצטל דהיינו החולין ליעשות כצטל דהיינו התרומה וההיא דשני כוסות אחד של תרומה ואחד של חולין בחולין שאינס מתוקנין דאפשר להו ליעשות תרומה וסבר לה ר' יוחנן כמ"ד לקמן צתר מצטל א) אולי רצנן והוה ליה מין צמיתו וההיא דפסחים (גס וס שס) לא קשיא אף למ"ד צתר צטל אולין דמשקים לבי מסרתי אין שס משקה עליהן ולא אפשר לה לתרומה שמיעשה חולין וא"ת ועצל צמיתו צמשהו היכי משכחת לה הא אי אפשר למצטל דהיינו החולין שיעשו טצל וי"ל שנפל טצל טצול לתרומה צעצל שאינו טצול לתרומה דהוי מין צמיתו כיון דשס טצל על שניהס אי נמי טצל שראה פני הצית טעצל שלא ראה פני הצית אי נמי אפילו נפל לחולין מתוקנין ונעודה לתרומה ציד צעליס דאפשר לאיתשולי עלה והשתא דלחמין להכי איכא לאוקומי אותה דשני כוסות בחולין מתוקנין כגון דתרומה ציד צעליס וההיא דפסחים דתרומה ציד כהן ועוד יס ליישב א) מ' ראשון דר"ת וההיא דפסחים כר' חייא דלקמן דאית ליה לר' יהודה צצילה ושחוטה צטילוט וז את וז ולהכי חשיב התם מין צשאניו מינו א) א) ב צמשהו ואע"פ צשחושינן מין ומינו לענין אחד ומאה דלא כגי להו צששים אבל רבי יוחנן דלא כרבי חייא דהכי נמי מוכח לקמן דלאו כולי עצמא דלא להו דר' חייא ודך משנה דאין דס מצטל דס פירש צקונטרס לקמן דלרב חסדא דלול צתר מצטל הוא דלא כרבי חייא ואפי' לר' חנינא דלול צתר בטל נראה דליכא טוצא דההיא דאין רוק מצטל רוק ואין מי רגליס מצטל מי רגליס וגבי דס כיסוי (חולין דף פא:) שנמתרב צדס צהמה דא"ר יהודה אין דס מצטל דס כולה אי אפשר לזה להיות כזה אפי' לר' חנינא דלא דמי לנס קדשים דאיפשר להיות כחולין כמו שפי' הקונטרס לקמן (דף עג:) דנשלין לילה אחד ילאו מקדושתן כחולין וכל סתמא דהש"ס לרב חסדא דלא כר' חייא דלאמר בפרק גיד הגשה (גס ק.) חתיכה עצמה נעשית צצילה ואוסרת כל החמיכות לר' יהודה וגבי זרוע צצילה דקאמר לא נצרכה א) לרבי יהודה דקאמר מין צמיתו לא צטיל וגבי ציר דקא"ר יהודה שיעורה צמאתיס ופרין דהא אמר ר' יהודה מין צמיתו לא צטיל ומשני כו' וההיא דצ"ה דמין צמיתו א' לרבי יהודה ודס תצוסה דלאמר צנדה (דף עא.) דלאמר אין דס מצטל דס לרבי יהודה ואפי' לר' חנינא צ"ע דנראה שיש מהגן שהצאתי דלא כרבי חייא ועוד יש ליישב מירוק ר"ת שמחלק בין לה ליבש ולא קשה א) ההיא דפסחים (דף כא.) לרבי יוחנן דלאו אליבא ד"ע קאמר טצל ויין נסך צמשהו דמודה רבי יוחנן דלרצנן ר) (דרבי יהודה) צנותן טעם אלא רבי יוחנן סבר כרצנן צשאר איסורי וכרבי יהודה צצצל ויין נסך וכן ברייתא דתניא כוותיה א) והשתא ההיא דפסחים (ג"ו שס) כרצנן דמין צמיתו צטיל צכל מקוס והשתא איכא שלשה מחלוקתם של תנאים צצדכ דהא תניא כוותיה דרבי יוחנן והדתינא ב'פ' הנודר מן הירק (מדיס נח. ע"ש) כלל אמר ר"ש כל דבר שס לו מתירין כו' אמרו לו הרי שביעית שאין לה מתירין ותנן השביעית אוסרת כל שהוא צמיתה אמר להם לא אמרו שביעית צמיתה אלא לציטור אבל לאצילה לא לא מצי למיפרך מטצול ויין נסך דהתם סצירה א) כרצנן דכל איסורין צטלין אפי' מין צמיתו והשתא ויחא הא דתניא צמוספתא יין נסך שנפל על גבי עצבים דיהסם על גבי יין יקלף את היין והשאר מותר אע"פ שאי אפשר שלא ישאר שס משהו יין אבל קשיא מההיא דתניא צתוס' דטצול יוס גבי צצית שיקבזה צין מפיה צין מצידיה צין משוליה טמאה רבי יהודה אומר מפיה ומשוליה טמאה מפיה טמאה טמאין לתוך ידו משוליה טפני שהמשקה גרוד על גבי ידו מן הדדדן יעלה בחדש ומאה והרב רבינו יצחק תירץ הא ידידיה הא דרציה בפרק התערבוצות (נחסיס עט.) אמר רבי יהודה משום רבן גמליאל אין דס מצטל דס וההיא דהניזוקין (גיטין נד:) א) ראהי והכי משני צאבי ב'פ' התערבוצות (שס דף עא:) אבל קשיא דרבא פליג התם עליה ויש עוד לפרש דההיא דשני כוסות של היין של חולין צריך מאה של חולין וכאן אין א) (צריך) מאה כנגד תרומה צין יין של חולין ומיס א) צצכוס של חולין חלקיס ומיס כנגד התרומה א) א) וטליס מהיין צצכוס של חולין י"ע מאותן חלקיס הרי צין כל המיס והיין של חולין אין עולין אלא לשצעים ותשעה חלקיס כנגד התרומה וגס אס יהיה מוצג שני חלקיס מוס ואחד יין אין צין יין של חולין והמיס מאה חלקיס כנגד התרומה לכן אין יכול היין של חולין להצטרף עם המיס כי ציטול אינו אלא צמאה והרי אין מאה צין הכל כי מוצג כוס התרומה שני חלקיס ומי הכוס של חולין חמשיס ושמינה חלקיס ואס כן היין של חולין עשריס ותשעה חלקיס הרי כאן שמוניס א) ותשעה חלקיס ולא יותר ואפילו יס מאה צין הכל יס לומר דשמא לא יצטרפו המיס למאה והיין לששים: אמר

א) מבאן לעולין. ע"י (תוס' ונחוש' דף עז ע"ב:) א) חיובת במנחת כהנים נמחק: א) מאי הוי מין במינו ומהו. שכן עבה ושמן רבה המותרין עמו ולא בטיל וא"ת מה בכך מ"מ איכא נמי סולת העבה דהוי שאינו מינו הוא בולע משמן רבה ומתבטל הוא בתוכו וי"ל דמקשה כיון דראיירי דאיכא סולת ושמן הסולת מתערב עם הסולת והשמן עם השמן ואמאי בטל מין במינו הוא ומשני קסבר ק"ה יהודה כו' ומיהו אמרי רבינו למה ליה לשניוי קסבר כו' יהודה כו' לישני רבי מי כשרי? סולת בלע מסולת דקאק ושמן משמן דקאק לא שכן בלע נמי סולת וסולת בלע נמי שמן ועי' ר"ק דלישנא דרמנתיין נמי משמע הכי דקמי' והן בולעתי זו מזו משמע שכן בולעתי בתערובת שמן מסולת נמי לכך נראה להר"ם דלעילם ירע המקשה דסולת עבה בלע נמי שמן תרבה ומי' השירי למה מין במינו ומה שאין כל פירותא ופירותא מסולת העבה דלא בלע משמנה והלכך אותו שמן של בלילות העבה צטיל על יתירן שמן תרבה המתערב בזה בלילות ההבטל כשום דלביב אותו שמן הוי מין במינו ואי משום הסולת העבה מ"מ אותו מתבטל בתוכו כיון שאינו לבדו ולכאס פירותא ופירותא מסנה בלא על שמן הבליה ואדיי ואדיי סולת כלול הוא ומשני דאדברה סילק מינו שהוא שמן העבה כמי שאינו חושב כאלו ישאר סולת העבה לבדו והלכך אותו סולת הדיו שאינו מינו רבה על יתרון השמן תרבה הנבטל בו ומבטל. תרי"ח: ב) ודביתא לאו עילין נינהו דהא חד מיניה חולין (ונתערב) (ואכל נתרעב) קומץ נדבה במנחת נסכים דקומץ נדבה נמי עולין נינהו ולא: א) דמי וי"ל דהתם: ו) ומיהו: ע"י תוס' (יומא דף נז ע"ב:) א) תדע דהא דאמר התם חטיין ושעורין בטלי דקאק צקמח: א) ועוד תניא: א) מין צשאניו מינו לענין משהו: א) וההיא דביצה דמין במינו לא בטיל לר' יהודה ודס הבוסה דאמר בנדה דאין: א) כוותיה ר' יוחנן: א) והתם סצירה לזו כרצנן: א) התרומה ורבינו מחיין שבכוס של חולין תשעה ושבשים חלקיס הרי: